

Antidogma - Washington és az „elszigetel?dött Oroszország”

2016 február 07. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Chesterton szerint a modern világot tanítón?k fogják irányítani. Angela Merkel beteljesítette a jóslatot. Nem is volt orosz „rossz tanuló” a világ (elvileg) legfejlettebb ipari államait tömörít? G7-ek legutóbbi, tavaly júniusi csúcstalálkozóján Németországban.

Merkel megbüntette Oroszországot, pontosabban a sarokba állította a Krím annektálása, az Ukrajna elleni „agressziója” és az emberi jogok állítólagos megsértése miatt. A jelenlegi német kancellár nem csak európai „államférfinak” csapnivaló, de elemi iskolai tanítón?ként is megbukna, mert nem Oroszországban, hanem az USA-ban vannak a legtöbben rácsok mögött (2,3 millióan); az USA-ban a legmagasabb a bebörtönzöttek összlakossághoz viszonyított aránya a világon (százezer emberb?l 724-et tartanak fogva); az USA m?ködteti a terrorizmus puszta gyanújával foglyul ejtett, elrabolt és bármiféle jogi eljárás mell?zésével bebörtönzött külföldi állampolgárok számára fenntartott guantanamói gulagot; az USA léptette életbe az orwelliánus szellemiség? és az állampolgári szabadságjogokat drasztikusan korlátozó Big Brother-törvényt (Patriot Act); az USA-ban vált er?szak és drogok áldozatává egymillió néger fiatal az utóbbi ötven évben. Arról már nem is beszélve, hogy az amerikai neokonok robbantottak ki semmivel sem igazolható emberirtó háborúkat Irak, Afganisztán, Líbia és Szíria ellen.

Tény, hogy a Nyugatot és Oroszországot ég és föld választja el egymástól. Míg az el?bbi Amerikával az élén a devianciát és az abnormalitást (multikulti, fajkeveredés, transzhumanizmus, feminizmus, gender-ideológia, azonos nem?ek házassága, „buzi büszkeség” és hasonlók) propagálja, az utóbbi az elt?nésre ítélt régi európai értékek (tekintélyelv?ség, hazafiság, hagyományos férfi-n?i szerepek, család) rezervátuma.

Nemrég Zbigniew Brzezinski némileg fenyeget? éllel deklarálta, hogy Oroszország nem osztja „értékeinket” az erkölcs és a szexualitás terén. Amikor a bolsevikok törvényesítették a vérfert?zést, népszer?ek voltak Nyugaton, emlékeztet Szolzsenyicin, ahogyan arra is, hogy a Szovjetuniónak sohasem volt olyan jó sajtója, mint amikor a sztálinista bürokrácia kiirtott tizenötmillió orosz és ukrán parasztot. Manapság, amikor a jelcini éra káosza után az oroszok kezdenek végre ismét magukra találni, országuk a nyugati média célkeresztjébe került. Meglep?? Egyáltalán nem. A nyugatiak jobban szeretik a bolsevik barbárság Oroszországát Putyin patrióta Oroszországánál.

Egyébként a G7 csúccsal csaknem egy id?ben, 2015. június 18-án nyitotta meg kapuit a Szentpétervári Nemzetközi Gazdasági Fórum 73 ország részvételével, eklatánsan bizonyítva – ha egyáltalán szükséges – Oroszország súlyát a világgazdaságban. A BRICS-csoport fontosságát még a féltékeny Nyugat is kénytelen elismerni, hiába kábítja magát azzal, hogy *„Oroszország egy elszigetelt és mindenki által elítélt ország a nemzetközi színtéren”*. Valójában még európai szinten sem lehet azt mondani, hogy Putyin találkozója a pápával, Renzi jelenlegi és Berlusconi volt olasz miniszterelnökkel, Giscard d’Estaing és Sarkozy volt, valamint Hollande jelenlegi francia elnökkel az elszigeteltség jele lenne. Ugyanakkor Irán átvészelte a nyugati szankciókat és megúszta a NATO-agressziót; Latin-Amerika nagy része visszanyerte függetlenségét és szembeszáll az amerikai „furkósbot” (Big Stick) politikával; Kína gazdaságilag gyarmatosítja Afrikát és Oroszországgal együtt megteremti az ázsiai prosperitás szféráját. Az amerikai Nyugattól viszont csak katonai gesztikulálásra és teátrális sért?döttségre futja, Szíriában pedig a szokásos bohóckodásra.

Valójában nem Oroszország az elszigetelt, hanem Nyugat-Európa, Ázsia nyugati pereme, amely öregszik, elszegényedik és jenki gazdáinak engedelmeskedve éppen most játssza el minden esélyét arra, hogy része lehessen a nagy eurázsiai kalandnak. Oroszország Kínával együtt meghódítja a világot, és hagyja, hogy Samu bácsi rabszolgáit elnyelje az eladósodás, a paranoia és a faji zavargások feneketlen örvénye.

Micsoda szégyen, hogy mára az európaiak lettek amerikai zabigyerekeik legalázatosabb lakájai és legelvetemültebb cinkosai, készségesen asszisztálva ez utóbbiak nemzetközi gengszterizmusához, a jöv?jüket, s?t az életüket is kockáztatva értük. Amerikaiak alatt a neokon politikai kasztot értjük, a fináncoligarchiát, a katonai-ipari komplexumot, amelyet már Eisenhower elnök is kárhoztatott, aki nyilván tudta, hogy mir?l beszél. A demokratikus lózungok pufogtatása közepette engedelmes szavazógépezetté degradált amerikai köznépnek nincs semmi beleszólása a nagypolitikába, különösen nem a fehér kisembereknek, akikre hét év alatt Obama sok millió bevándorlót szabadított rá, és akiket nevetés nélkül 5 százalékos munkanélküliséggel által, miközben – többek között Paul Craig Roberts, Michael Snyder, Jim Clifton és Donald Trump szerint is – legalább négyszer ennyien vannak munka és biztos egzisztencia nélkül a „prosperitás” (egykori) honában. A médiazsarnokság azonban olyan er?s az USA-ban is, mint Európában, és a szabad szellemeknek csak az internet áll a rendelkezésükre, hogy tájékozódjanak, megszólaljanak, és megtudják, hogy „összeesküvés-elméleteikkel” veszélyeztetik a demokráciát.

Amerika húsz év óta elpusztít mindent, amit csak tud, de ez láthatóan nem elég neki. Oroszországot is el akarja pusztítani Ukrajnán keresztül, és az orosz ellencsapás révén Európa puszta létét is fenyegeti. *„Az amerikai már nem tudja, hogy él-e”*, mondta Szolzsenyicin a harvardi beszédében. Most már látszik, hogy az európai sem különb nála, és amikor majd atomcsapás fogja sújtani, legfeljebb az jelenthet számára sovány vigaszt, hogy az atlantista-cionista ügyért vállalt mártíromságot. Európa ugyanis imádja kínzóját, és kész feláldozni magát érte, mert gy?löli önmagát, mert állítólagos zsigeri „b?nei” (antiszemitizmus, rasszizmus, kolonializmus, nacionalizmus, iszlamofóbia és hasonlók) miatti vezeklésként 1945 óta megtanították az öngy?löletre, és végül rákényszerítik az öngyilkosságra – nekiugrasztva Oroszországnak –, Samu bácsi ukázait követve. Ha ez bekövetkezik, csak magunkat okolhatjuk.
„A rabszolga az, aki várja, hogy jöjjön valaki és felszabadítsa.” (Ezra Pound)

Gazdag István - www.demokrata.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló